

Arrest

nr. 311 979 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 19 juni 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 21 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 28 juni 2022 wijst uit dat hij minstens 18 jaar oud is.

1.2. Verzoeker wordt op 7 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 22 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische stekking. U leefde heel uw leven in [G.A.] – [K.K.], Behsud district, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de 9de graad, u ging naar de moskee. U woonde in één huis met uw vader, moeder, 4 broers ([J.], 16,5 jaar; [O.], 12 jaar; [I.], 10 jaar; en [L.], 8 jaar) en uw zus [B.], 15 jaar. Uw vader werkte als chauffeur voor de Amerikanen van 2003 tot 2011 ongeveer, binnen de structuur van de Provincial Reconstruction Teams (PRT). Daarna bleef uw vader voor de Amerikanen werken in de luchthaven van het Behsud-district tot de machtsovername.

In uw regio had de overheid de macht, maar waren de Taliban daar 's nachts aanwezig, ze opereerden daar met 2 à 3 gemaskerde mannen.

Uw problemen startten toen uw vader in 2019 werd bedreigd omwille van zijn werk. De Taliban stuurden een eerste dreigbrief naar de moskee van uw dorp in 2019, waarin ze dreigden dat hij moest stoppen met werken voor de “ongelovige soldaten”, en dat ze anders hem, uw broers en u zouden doden. Uw vader was niet bereid om te stoppen met zijn job en informeerde het districtshuis en zijn werkgevers over die brief. Op 3 januari 2020 leverden de Taliban aan de malik van uw dorp een tweede dreigbrief af, waarin ze uw broer [J.] en u expliciet vermeldde. Ze zouden jullie neersteken indien uw vader niet zou stoppen met zijn werk. Uw vader gaf die brief aan bij het districtshuis, waarna de malik van uw dorp werd gearresteerd en ondervraagd. Uw vader bleef dan voortwerken en kreeg ondertussen telefonische bedreigingen, waar hij niet veel over vertelde. Hij vertelde u wel dat u alert moest zijn.

Uw vader vertrok bij de machtsovername naar Jalalabad, vandaar belde hij u en vertelde hij dat jullie naar Kabul gingen vertrekken en dat alles geregeld was met de Amerikanen. Hij had de bevestiging gekregen via e-mail. Jullie zijn dan richting de luchthaven van Kabul vertrokken, waar jullie niet binnen konden omdat het zeer druk was. Na een bomaanslag kreeg uw vader het nieuws dat de Amerikanen enkel hun eigen personeel konden evacueren. Jullie brachten uiteindelijk 10 dagen door in Kabul, waarna jullie via Nimruz uit Afghanistan vertrokken. U bent uiteindelijk 1 maand na de machtsovername uit Afghanistan vertrokken.

3 maanden na uw vertrek zijn de Taliban naar uw huis gekomen om u, [J.], en uw vader te zoeken. Uw paternale oom had [J.] verstopt en gezegd dat hij er niet was. 15 dagen later kwamen de Taliban terug om jullie opnieuw te zoeken. [J.] had zich toen in een stapel hooi verstopt. De Taliban vertelden dat ze jullie zouden vinden en dat jullie zich moesten overgeven. Ze uitten ook nog bedreigingen aan het adres van uw paternale oom. Rond oktober 2022 is uw broer [J.] plots verdwenen, u vermoedt dat hij ontvoerd en gedood werd door de Taliban.

U bent dus 1 maand na de machtsovername van 15 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken en bent vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België gekomen. U heeft uw verzoek om internationale bescherming op 21 juni 2022 ingediend.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: 3 appreciatiecertificaten in hoofde van uw vader; foto van uw vader met Amerikaanse militairen; uw taskara, die van uw vader, en die van uw broer [J.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden omwille van het werk van uw vader voor de Amerikanen.

Een eerste element is het beroep van uw vader. U verklaart dat uw vader als chauffeur voor de Amerikanen van circa 2003 tot 2011 werkte (7 à 8 jaar), binnen de structuur van de Provincial Reconstruction Teams (PRT). Daarna bleef uw vader voor de Amerikanen werken in de luchthaven van het Behsud-district tot de

machtsovername. Op zich hoeft er niet getwijfeld te worden dat uw vader óóit voor de Amerikanen heeft gewerkt. Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader voor de Amerikanen werkte tot de machtsovername.

U kan eerst en vooral amper iets vertellen over het werk van uw vader. Het enige dat u kan zeggen is dat hij ongeveer 7 à 8 jaar werkte als chauffeur, en dat hij op de luchthaven van het Behsud-district werkte. U verder gevraagd hoe hij de job heeft bekomen, antwoordt u: "geen idee, ik was zelf nog heel jong op dat moment." U gevraagd of uw vader training volgde voor hij in dienst trad, antwoordt u: "nee ik denk het niet." U vervolgens gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn werk, verklaart u: "ik weet niet zoveel over het werk van mijn vader behalve dat hij 3 dagen per maand vrij was, 's avonds thuiskwam en 's ochtends weer weg ging." U gevraagd wie of wat uw vader vervoerde, antwoordt u: "dat weet ik niet." (CGVS, p. 8-9). Het is duidelijk dat u weinig informatie heeft over het beroep van uw vader. Hoe dan ook, u legt een aantal documenten, appreciatiecertificaten van de Provincial Reconstruction Teams (PRT) en een foto van uw vader en Amerikaanse soldaten voor (documenten 1-4). Uit de documenten valt af te leiden dat uw vader van 2003 tot 2008 voor de Amerikanen werkte.

Echter, u heeft niet aangetoond dat uw vader na 2008 nog voor de Amerikanen werkte. U gevraagd hoe lang hij als chauffeur werkte, verklaart u: "7 tot 8 jaar lang ongeveer. Wat hij daarna deed weet ik niet precies maar hij bleef daar werken erna maar hij werkte 8 jaar als chauffeur." U verklaart daarnaast dat uw vader op de basis was tijdens een aanval 1 jaar geleden, maar u gevraagd wat de rol van uw vader tijdens deze aanval was, kan u enkel zeggen: "dat had ik hem niet gevraagd." U bevestigt daarna dat uw vader soms op missie ging, maar u dan gevraagd waar uw vader heen ging, verklaart u: "geen idee." U kan een aantal namen opsommen van collega's en oversten ([N.]; [N.]; [J.]; en [M.]/[M.]/[J.] – u weet het niet zeker), maar u meer informatie gevraagd over deze personen, kunt u alleen zeggen dat u die niet heeft. Daarnaast heeft u geen enkel document voorgelegd om aan te tonen dat uw vader na 2008 nog voor de overheid of voor de PRT zou hebben gewerkt. Deze elementen zijn onvoldoende om een asielverzoek te staven. Immers, er kan toch verwacht worden dat, indien uw vader na 2008 nog voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, u veel meer informatie zou hebben over zijn beroep. Dat u (ook al is het niet veel) méér weet te vertellen over zijn beroep tijdens de eerste 8 jaar van zijn loopbaan, dan over wat hij daarna deed van werk – terwijl u bij zijn eerste functie zeer jong en bij de machtsovername toch 17,5 jaar oud was – overtuigt dan ook geenszins om te kunnen concluderen dat uw vader tot de machtsovername voor de Amerikanen zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8, 10-11). Gezien u uw motieven steunt op de 'loopbaan' van uw vader kan er toch verwacht worden dat u heel wat meer weet te vertellen, zeker wat betreft de functie die hij de laatste jaren zou hebben uitgeoefend. De vaststelling dat u hier dermate in gebreke blijft, ondermijnt dan ook in niet geringe mate, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u vader zo lang voor de Amerikanen zou hebben gewerkt.

Een tweede element is uw vervolging omwille van het beroep van uw vader. U verklaart dat de Taliban sinds 2019 2 dreigbrieven stuurden, uw vader telefonisch bedreigden, na de machtsovername 2 huiszoeken deden, en uw broer [J.] ontvoerden. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht, in de eerste plaats omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader na 2008 zijn beroep bij de Amerikanen nog zou hebben uitgeoefend (zie eerste element).

Daarnaast valt er ook op dat u verklaart dat de Taliban 2 dreigbrieven stuurden (waarin ze niet alleen uw vader bedreigden, maar specifiek ook u en uw broer [J.]) en hem verschillende keren telefonisch bedreigden omwille van zijn werk. U verklaart dat dit gebeurde in de periode van 2019-2021, en dat uw vader steeds weigerde zijn werk neer te leggen. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over deze bedreigingen. Immers, er kan toch verwacht worden dat na de 1ste dreigbrief in 2019, de 2de dreigbrief op 3 januari 2020 én verschillende dreigtelefoontjes, de Taliban actie zouden ondernemen wanneer ze zouden hebben ondervonden dat uw vader hun dreigementen naast zich neer legt. Dat u verklaart dat de Taliban na de 1ste dreigbrief (waarbij ze hem ook meteen met de dood bedreigden) uw vader nog 2 jaar zijn werk lieten doen zonder enige poging om hun woorden in daden om te zetten, overtuigt dan ook geenszins. Zeker gezien u eerder volgende verklaringen aflegde over wie de macht had in uw dorp: "de overheid maar de taliban waren daar 's nachts aanwezig, ze opereerden daar met 2, 3 samen gemaskerd." (CGVS, p. 12, 15-16). In die context kan er toch verwacht worden dat, indien de Taliban werkelijk uw vader wilden doden omwille van zijn beroep, ze al actie zouden hebben ondernomen voor de machtsovername. Immers, u verklaart dat de Taliban 's nachts in uw regio konden opereren. Dat u verklaart dat de Taliban uw vader, broer, en u wilden doden, maar dat ze gedurende ongeveer 2 jaar (eerste bedreiging in 2019) geen actie hebben ondernomen, overtuigt dan ook geenszins. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en dreigtelefoontjes.

Bijgevolg, gezien er in de eerste plaats al geen geloof kan worden gehecht aan het werk van uw vader na 2008 en gezien er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de bedreigingen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de 2 huiszoeken en de ontvoering van uw broer [J.] die de Taliban zouden hebben uitgevoerd na uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien blijft u steken in hypothesen over de

zagezegde verdwijning van uw broer [J.]. Immers u gevraagd alles te vertellen wat u weet over de verdwijning van uw broer, komt u niet verder dan te stellen dat hij in de namiddag vertrok van huis en niet meer terugkwam (CGVS, p. 17-18).

Er kan dus met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolging van de Taliban omwille van het beroep van uw vader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-7). Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en die van uw familie, alsook op het werk van uw vader tussen 2003 en 2008, zaken die hier op zich niet ter discussie hoeven te staan, doch bieden ze geen enkel bewijs van de door u beweerde problemen. Bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid

Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17,5 jaar in Afghanistan bent verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar school en naar de moskee ging in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Voor wat betreft de vluchtelingenstatus, voert verzoeker aan vervolging te vrezen door de taliban enerzijds omwille van de persoonlijke problemen die hij met hen kende als gevolg van het werk van zijn vader voor de Amerikanen en anderzijds omwille van (toegeschreven) verwestering.

2.3. Inzake zijn persoonlijke problemen met de taliban als gevolg van het werk van zijn vader gaat verzoeker allereerst in op de verschillende aspecten van zijn vluchtrelaas, met name het werk van zijn vader, de dreigbrieven die hij en zijn familie ontvingen en de verdwijning van zijn broer, en zet hij de redenen uiteen waarom hij van mening is dat uit zijn verklaringen hierover wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de taliban blijkt. Verder stelt hij de beoordeling te betwisten die verweerder heeft doorgevoerd inzake (de bewijskracht van) de door hem voorgelegde documenten. Hij betoogt vervolgens dat zijn individuele situatie onvoldoende in rekening is gebracht, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. In dit verband wijst hij op het gegeven dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft gewoond, het gegeven dat hij slechts naar de derde klas ging en niet kan lezen of schrijven, zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en het gegeven dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en ze veel problemen hebben met de taliban. Hij stelt dat, rekening houdend met dit profiel, niet dezelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde verklaringen van hem konden worden verwacht dan dit het geval is van

iemand die beter opgeleid en serener was. Hij is van mening dat de beoordeling van de geloofwaardigheid in zijn geval minder zwaar had mogen worden aangerekend dan dit nu het geval is. Hij vindt de beoordeling van het CGVS subjectief en te streng, gelet op zijn precieze verklaringen en zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Minstens stelt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden gegeven.

2.4. Verzoeker gaat daarnaast in op zijn vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering.

Ter ondersteuning van deze vrees verwijst hij naar landeninformatie, waaronder rapporten van UNHCR, EUAA en Asyls en een onderzoek van F. Stahlmann. Hij benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hij wijst op de erg grote impact van een langdurig verblijf in het buitenland en meer bepaald het risico op interne ontheemding en een groot risico omwille van de terugkeer zelf. Hij gaat dieper in op de daden van vervolging die kunnen uitgaan van verschillende actoren. Hij stelt dat hij het risico loopt te worden vervolgd door "*Anti-Government Elements*" wegens het vermoeden dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of een '*vreemdeling*' of spion is geworden. Hij stelt dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging in het bijzonder geldt voor jongeren in hun tienerjaren en dit risico bovendien vergroot voor jonge mannen afkomstig uit rurale gebieden in Afghanistan. Hij stelt ook dat in het bijzonder terugkeerders uit Europa het risico lopen slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat wordt vermoed dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Met verwijzing naar een internetartikel wijst hij er verder op dat een van de belangrijke stemmen van de taliban in Kaboel in augustus 2021 aan een Oostenrijkse krant heeft verklaard dat Afghanen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan worden gedeporteerd voor het gerecht zullen worden gebracht. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap. Hij gaat vervolgens in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van "*verwesterde Afghanen*". Hij stelt dat aan terugkerende Afghanen uit het Westen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven en ze worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Nog betoogt hij dat enerzijds de gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en anderzijds dat jonge mannen door hun jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten gaan internaliseren waardoor deze fundamenteel worden voor hun identiteit. Hij stelt, onder verwijzing naar onderzoek, dat de terugkeerders als "*besmet*" of "*mislukking*" worden beschouwd, ook door de eigen gemeenschap en familie. Hij benadrukt dat hem niet mag worden gevraagd "*het spel mee te spelen*", omdat dit in strijd zou zijn met het beginsel van het Vluchtelingenverdrag dat vluchtelingen niet mogen worden gedwongen om ontwijkende maatregelen te nemen.

Verzoeker wijst erop Afghanistan reeds twee jaar te hebben verlaten en duidelijk te zijn verwesterd. Hij stelt dat zijn gedrag en waarden in die twee jaar aanzienlijk zijn veranderd. Hij stelt nooit traditionele Afghaanse kleding te dragen en zich "*casual*" te kleden, geen baard te hebben en zijn haar op een moderne manier te dragen. Hij heeft met andere woorden, zo stelt hij, een duidelijk "*westerse stijl*". Hij stelt verder alle religies in België te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten. Nog betoogt hij volledig te zijn geïntegreerd in de westerse cultuur en zich vertrouwd te hebben gemaakt met de westerse cultuur en normen. Hij merkt op dat hij een openbaar Facebook profiel heeft en dat hij zo kan worden gevonden. Hij benadrukt nog afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie Baghlan alsook dat deze provincie heel zwaar door conflict wordt getroffen. Hij voert aan dat er een risico bestaat dat hij bij terugkeer onder de aandacht zal komen van de taliban, hetzij bij zijn doorreis hetzij bij zijn terugkeer naar zijn lokale gemeenschap, en ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij betoogt ten slotte dat er tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit is gevraagd naar zijn verwestering en een vrees op deze grond niet werd onderzocht.

2.5. Daarnaast argumenteert verzoeker waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker heeft verweerder de landeninformatie slechts gedeeltelijk of verkeerd gelezen.

In eerste instantie gaat hij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan aan de hand van verschillende rapporten en artikelen. Deze bronnen tonen volgens hem aan dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en gewone burgers risico lopen het slachtoffer te worden van geweld in dagdagelijkse situaties. Hij betoogt ook dat hierover onvoldoende actuele informatie voorligt en de gekende informatie alleszins onvoldoende accuraat is. Hij benadrukt dat er een gebrek is aan betrouwbare bronnen en dit ook maakt dat er een risico bestaat dat incidenten buiten de rapportering blijven of nog dat het aantal incidenten wordt "*gefilterd*" of "*gecensureerd*". Hij wijst er nog op dat journalisten en media specifiek worden gevisereerd en hun situatie verslechtert. In deze omstandigheden kan volgens hem niet worden gesproken over een sterke daling

van het aantal burgerslachtoffers. Hij stelt dat het feit dat UNAMA zelf geen cijfers vrijgeeft bevestigt dat er desbetreffend niet de minste zekerheid is. Hij betoogt dat verweerder afwijkt van het advies van het UNHCR in zijn "*Guidance Note*" van februari 2022, terwijl dit zwaarder weegt dan de richtlijnen van het EUAA.

In tweede instantie gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Ook hier verwijst hij naar verschillende artikelen en rapporten die volgens hem het beeld schetsen van een land dat wordt geconfronteerd met extreme tekorten en armoede en met een ongekennde economische crisis. Hij merkt op dat reeds voor de machtsovername door de taliban Afghanistan zich in een zeer precarie economische situatie bevond die werd veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid 19-pandemie en het gewapend conflict en deze situatie sindsdien nog drastisch is verslechterd en er zelfs hongersnood dreigt voor 9 miljoen mensen. Hij trekt vervolgens een parallel met het Marshallplan voor Europa na de tweede wereldoorlog, wijst op de voorwaarden die de internationale gemeenschap stelt voor het bieden van hulp en betoogt vervolgens dat de taliban, doordat ze weigeren fundamentele rechten zoals deze van vrouwen en de democratische beginselen te respecteren, rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de huidige (verergering van de) humanitaire en socio-economische crisis in het land. Nog stelt hij dat deze crisis een direct gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen omwille van de niet-democratische aard van het talibanregime en waardoor enkel dringende internationale humanitaire hulp het land nog bereikt. Deze is, zo betoogt hij, ontoereikend om in de vitale behoeften van de bevolking te voorzien. Tevens, zo betoogt hij, is de administratieve en technische capaciteit van de taliban zeer beperkt, wat andermaal een direct gevolg is van door hen gestelde regels, bv. door de vergelding tegenover voormalig overheidspersoneel of door vrouwen te verplichten om te stoppen met werken. Door dit laatste hebben de taliban de werkloosheid in het algemeen ook in de hand gewerkt, net als door bepaalde beroepen te verbieden. Hij betoogt dat bijgevolg wel degelijk kan worden aangenomen dat de huidige humanitaire crisis overwegend de verantwoordelijkheid is van de taliban en deze een direct gevolg is van de keuzes die zij hebben gemaakt. Hij gaat ten slotte in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat, zelfs indien de socio-economische situatie niet ressorteert onder de subsidiaire beschermingsstatus, het de taak van België is om de nodige maatregelen te nemen om een schending van de hierin vervatte rechten te vermijden.

2.6. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomende onderzoek.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 9 april 2024 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", december 2023;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezag-hebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 9 april 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie ook geactualiseerd en aangevuld. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken. De Raad benadrukt dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "Guidance note" van februari 2022.

De Raad herinnert er ook aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.6.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 7 augustus 2023, kan worden samengevat als volgt. Van 2003 tot 2011 werkte zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen, binnen de structuur van de "Provincial Reconstruction Teams" (hierna: PRT). Daarna bleef zijn vader voor de Amerikanen werken in de luchthaven van Behsud tot de machtsovername. Verzoekers persoonlijke problemen starten in 2019, toen de taliban een eerste dreigbrief stuurden naar de moskee van zijn dorp, waarin ze dreigden dat zijn vader moest stoppen met werken voor de "ongelovige soldaten", en dat ze anders hem, verzoeker of zijn broers zouden doden. Zijn vader was niet bereid om te stoppen met zijn job en informeerde het districtshuis en zijn werkgevers over deze brief. Op 3 januari 2020 bezorgden de taliban aan de malik van zijn dorp een tweede dreigbrief, waarin ze dreigden verzoeker en zijn broer J. neer te steken als zijn vader niet zou stoppen met zijn werk. Zijn vader gaf die brief af bij het districtshuis, waarna de malik van zijn dorp werd gearresteerd en ondervraagd. Zijn vader bleef voortwerken en kreeg ondertussen telefonische bedreigingen. Zijn vader vertrok bij de machtsovername naar Jalalabad en vandaar belde hij

hem en vertelde dat hij naar Kaboel moest komen en dat alles was geregeld met de Amerikanen voor een evacuatie. Na een bomaanslag kreeg zijn vader echter het nieuws dat de Amerikanen enkel hun eigen personeel konden evacueren. Ongeveer 1 maand na de machtsovername vertrok verzoeker samen met zijn vader op eigen krachten uit Afghanistan. Drie maanden na zijn vertrek kwamen de taliban naar zijn huis op zoek naar hem, zijn vader en zijn broer J. Zijn paternale oom had J. verstopt. 15 dagen later kwamen de taliban terug om hen opnieuw te zoeken. Zijn broer J. had zich toen in een stapel hooi verstopt. Rond oktober 2022 is zijn broer J. plots verdwenen.

4.6.3. Om dit vluchtrelaas te ondersteunen, legt verzoeker 3 originele appreciatiecertificaten op naam van zijn vader voor waarin kan worden gelezen dat zijn vader diende voor een PRT in de periode van 2003 tot 2008. Verder legt hij kopieën voor van de volgende documenten: een foto van zijn vader met Amerikaanse militairen, zijn taskara, de taskara van zijn vader en de taskara van zijn broer J.

4.6.4. Zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing hebben de door verzoeker voorgelegde stukken betrekking op zijn identiteit en deze van zijn vader en zijn broer, alsook op het werk van zijn vader voor een PRT tussen 2003 en 2008. Hieromtrent stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing dat deze zaken op zich niet ter discussie staan. Hij oordeelt echter dat deze stukken geen enkel bewijs vormen van de latere tewerkstelling van zijn vader en evenmin van de aangehaalde concrete problemen die hij en zijn familieleden zouden hebben gekend met de taliban ingevolge het werk van zijn vader. Deze beoordeling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier en die door de Raad wordt bijgetreden, wordt niet concreet betwist door verzoeker.

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de bewijskracht van de voorgelegde documenten betwist, omdat *“alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen”*. Hij gaat over tot een kritiek op deze motivering en betoogt dat verweerder de voorgelegde stukken minstens als begin van bewijs in aanmerking had moeten nemen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker aldus uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin een dergelijke motivering niet is terug te vinden en waarin de commissaris-generaal de voorgelegde stukken net wel heeft aanvaard als (begin van) bewijs van wat erin wordt gesteld. Deze kritiek van verzoeker is dus niet dienstig. Verzoekers kritiek dat deze stukken niet aan een concrete en individuele analyse zijn onderworpen, faalt.

In zoverre verzoeker vervolgens voorhoudt dat hij eveneens de originelen van de twee dreigbrieven zou hebben voorgelegd, evenals de envelop waarmee deze werden opgestuurd, moet de Raad verder vaststellen dat dit betoog van verzoeker niet strookt met de gegevens van het rechtsplegingsdossier. Nergens kan uit blijken dat verzoeker op enig ogenblik tijdens zijn procedure voor internationale bescherming deze dreigbrieven zou hebben voorgelegd. Ook in het kader van de huidige beroepsprocedure is dit niet het geval. Ook dit betoog is dus niet dienstig en hierop dient niet verder te worden ingegaan.

Nu verzoekers vluchtrelaas essentieel steunt op de blijvende tewerkstelling van zijn vader voor een PRT tot de machtsovername door de taliban en op de bedreigingen die de taliban omwille van deze blijvende tewerkstelling sinds 2019 hebben gericht aan zijn vader en zijn familie, waarover de voorgelegde stukken niet concreet handelen, moet worden nagaan of verzoekers verklaringen hierover voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.6.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, meer bepaald de blijvende tewerkstelling van zijn vader voor de Amerikanen tot de machtsovername, de bedreigingen door de taliban vanaf 2019 en de ontvoering van zijn broer J. Dit omwille van een geheel van vaagheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van dit relaas volledig onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.6.6. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, kan worden aangenomen dat verzoekers vader in de periode van 2003 tot 2008 heeft gewerkt binnen de structuur van een PRT, maar kunnen zijn verklaringen niet overtuigen dat hij sindsdien nog heeft gewerkt voor de Amerikanen. Volgende vaststellingen van de

commissaris-generaal, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, maken terecht dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

“U kan eerst en vooral amper iets vertellen over het werk van uw vader. Het enige dat u kan zeggen is dat hij ongeveer 7 à 8 jaar werkte als chauffeur, en dat hij op de luchthaven van het Behsud-district werkte. U verder gevraagd hoe hij de job heeft bekomen, antwoordt u: “geen idee, ik was zelf nog heel jong op dat moment.” U gevraagd of uw vader training volgde voor hij in dienst trad, antwoordt u: “nee ik denk het niet.” U vervolgens gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn werk, verklaart u: “ik weet niet zoveel over het werk van mijn vader behalve dat hij 3 dagen per maand vrij was, ’s avonds thuiskwam en ’s ochtends weer weg ging.” U gevraagd wie of wat uw vader vervoerde, antwoordt u: “dat weet ik niet.” (CGVS, p. 8-9). Het is duidelijk dat u weinig informatie heeft over het beroep van uw vader. [...]

[...] U gevraagd hoe lang hij als chauffeur werkte, verklaart u: “7 tot 8 jaar lang ongeveer. Wat hij daarna deed weet ik niet precies maar hij bleef daar werken erna maar hij werkte 8 jaar als chauffeur.” U verklaart daarnaast dat uw vader op de basis was tijdens een aanval 1 jaar geleden, maar u gevraagd wat de rol van uw vader tijdens deze aanval was, kan u enkel zeggen: “dat had ik hem niet gevraagd.” U bevestigt daarna dat uw vader soms op missie ging, maar u dan gevraagd waar uw vader heen ging, verklaart u: “geen idee.” U kan een aantal namen opsommen van collega’s en oversten ([N.]; [N.]; [J.]; en [M.]/[M.]/[J.] – u weet het niet zeker), maar u meer informatie gevraagd over deze personen, kunt u alleen zeggen dat u die niet heeft. Daarnaast heeft u geen enkel document voorgelegd om aan te tonen dat uw vader na 2008 nog voor de overheid of voor de PRT zou hebben gewerkt. Deze elementen zijn onvoldoende om een asielverzoek te staven. Immers, er kan toch verwacht worden dat, indien uw vader na 2008 nog voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, u veel meer informatie zou hebben over zijn beroep. Dat u (ook al is het niet veel) méér weet te vertellen over zijn beroep tijdens de eerste 8 jaar van zijn loopbaan, dan over wat hij daarna deed van werk – terwijl u bij zijn eerste functie zeer jong en bij de machtsovername toch 17,5 jaar oud was – overtuigt dan ook geenszins om te kunnen concluderen dat uw vader tot de machtsovername voor de Amerikanen zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8, 10-11). Gezien u uw motieven steunt op de ‘loopbaan’ van uw vader kan er toch verwacht worden dat u heel wat meer weet te vertellen, zeker wat betreft de functie die hij de laatste jaren zou hebben uitgeoefend. De vaststelling dat u hier dermate in gebreke blijft, ondermijnt dan ook in niet geringe mate, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u vader zo lang voor de Amerikanen zou hebben gewerkt.”

Verzoeker voert aan dat hij, inzake het werk van zijn vader en diens langdurige betrokkenheid bij de Amerikanen, substantiële informatie heeft gegeven, net als inzake de potentiële risico’s waaraan diens familieleden zijn blootgesteld vanwege dit werk. Hij verwijst naar de pagina’s 8 en 9 van het gehoorverslag van het CGVS. Hij stelt duidelijk te hebben aangegeven dat zijn vader gedurende 7 à 8 jaar als chauffeur heeft gewerkt voor de Amerikanen, dit vanaf 2003. Hij merkt op te hebben vermeld dat zijn vader de details van zijn werk thuis niet onthulde en dit cultureel aanvaardbaar was. Nog merkt hij op dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat de dorpsbewoners op de hoogte waren van het werk van zijn vader, nu dit aangeeft dat dit werk niet geheim was en dit tot op zekere hoogte in het openbaar werd uitgevoerd. Verder wijst hij er op dat hij de namen van andere dorpsbewoners heeft genoemd die ook voor de Amerikanen hebben gewerkt en intussen in de Verenigde Staten wonen. Dit suggereert volgens hem dat het werken voor de Amerikaanse strijdkrachten bekend was en mogelijk gebruikelijk was in de regio. Hij benadrukt verder dat hij heeft verwezen naar een aanval die plaatsvond op de basis van zijn vader, uitgevoerd door de taliban een jaar eerder. Hij stelt dat, ook al is hij jong en kon hij geen gedetailleerde informatie over dit incident geven, dit vragen oproept over de veiligheid van zijn vader en familie. Ten slotte betoogt hij dat een belangrijk element is dat zijn vader voorzorgmaatregelen nam voor zijn veiligheid door een vuurwapen te dragen en zijn familieleden te vragen zijn terugkeer naar huis niet bekend te maken. Dit suggereert immers dat zijn vader zich bedreigd voelde gelet op zijn werk voor de Amerikanen.

Met zijn kritiek komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen, waarmee hij de op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen nog niet in een ander daglicht stelt of weerlegt. Hij volhardt zo weliswaar in zijn verklaringen, maar laat na concreet in te gaan op de pertinente vaststellingen die op basis van deze verklaringen werden gedaan en die maken dat terecht werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vader ook na 2008 nog heeft gewerkt voor de Amerikanen.

Verzoeker houdt weliswaar voor dat hij “substantiële informatie” heeft gegeven over het werk van zijn vader, maar slaagt er vervolgens zelf niet in te verduidelijken op welke “substantiële” informatie inzake het werk van zijn vader na 2008 hij precies doelt, laat staan te overtuigen dat de gegeven informatie “substantieel” is. Hij komt immers niet veel verder dan te herhalen dat zijn vader gedurende 7 à 8 jaar, en dit vanaf 2003, als chauffeur werkte voor de Amerikanen, wat bezwaarlijks als substantiële informatie kan worden beschouwd die kan overtuigen dat zijn vader ook na 2008 en dit tot de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werkte voor de Amerikanen. Hij stelt verder weliswaar dat zijn vader de details van zijn werk thuis niet onthulde en dit niet ongebruikelijk zou zijn, maar gaat er hiermee aan voorbij dat zijn kennis inzake het werk

van zijn vader – in het bijzonder in de ruim tien jaren voor de machtsovername – ook op een meer algemeen niveau zo goed als onbestaande was en het er niet louter om gaat dat hij geen of weinig details weet. Dat verzoeker eigenlijk zo goed als niets weet over dit werk, en hierover op geen enkel punt doorleefde verklaringen kan afleggen, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. In dit verband werd er ook terecht op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nog het meeste kan vertellen over het werk van zijn vader in diens eerste jaren, hoewel hij toen nog een kind was, terwijl hij eigenlijk niets concreet kan vertellen over het beweerd werk van zijn vader in de jaren voor de machtsovername door de taliban, ogenblik waarop hij ongeveer 17,5 jaar was en dus wel reeds een leeftijd had waarvan mag worden verwacht dat hij tot op zekere hoogte bewust is van wat er om hem heen gebeurt. Er wordt verder ook nadrukkelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn vader op de basis was tijdens een aanval “1 jaar geleden”. Echter blijken verzoekers verklaringen ook op dit punt hoegenaamd niet concreet en doorleefd. Hij maakte slechts op algemene wijze gewag van een gevecht met de taliban. Gevraagd naar de rol van zijn vader tijdens deze aanval, kon hij enkel zeggen “*dat had ik hem niet gevraagd*” (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is weinig overtuigend en nu blijkt dat verzoeker deze gebeurtenis redelijk recent voor de machtsovername situeert blijkt niet dat hij hiervoor nog zonder meer kan verwijzen naar zijn jonge leeftijd als uitleg waarom hij niet meer concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen.

Verzoekers blote beweringen dat de dorpsbewoners op de hoogte waren van het werk van zijn vader en zijn vader voorzorgmaatregelen nam voor zijn veiligheid door een vuurwapen te dragen en zijn familieleden te vragen zijn terugkeer naar huis niet bekend te maken, zijn niet van aard dat deze de bovenstaande beoordeling in de bestreden beslissing alsnog kunnen ombuigen. Deze verklaringen kunnen slechts relevant zijn voor zover verzoeker de blijvende tewerkstelling van zijn vader voor de Amerikanen aannemelijk kan maken, wat echter niet het geval was.

Ook verzoekers betoog dat hij de namen van andere dorpsbewoners heeft genoemd die ook voor de Amerikanen hebben gewerkt en dit aangeeft dat het werken voor de Amerikaanse strijdkrachten bekend was en mogelijk gebruikelijk was in de regio, doet over dit alles niet anders oordelen. Het gaat er immers niet zozeer om dat het ongebruikelijk zou zijn geweest in verzoekers regio dat bepaalde personen werkten voor de Amerikanen. Zo wordt het op zich ook niet betwist dat verzoekers vader van 2003 tot 2008 heeft gewerkt voor de Amerikanen. Er wordt enkel geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de latere tewerkstelling van zijn vader voor de Amerikanen en aan de ingeroepen problemen die hij en zijn familie sinds 2019 met de taliban zouden hebben gekend. Aan deze beoordeling kan door voormeld betoog geen afbreuk worden gedaan.

De voormelde beoordeling van de commissaris-generaal wordt door de Raad in zijn geheel overgenomen.

4.6.7. De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij dat verzoeker evenmin geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake de ingeroepen vervolgingsfeiten door de taliban, met name de twee dreigbrieven sinds 2019, de telefonische bedreigingen, de twee huiszoekingen na de machtsovername en de ontvoering van zijn broer J.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat deze ingeroepen vervolgingsfeiten voortbouwen op de verdere tewerkstelling van zijn vader voor de Amerikanen na 2008, waarvan reeds werd vastgesteld dat verzoeker hieromtrent noch een begin van bewijs noch geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bijgevolg blijkt reeds dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten omdat zijn vader bleef werken voor de Amerikanen. Inzake deze ingeroepen vervolgingsfeiten ligt overigens ook geen begin van bewijs voor, in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden.

In de tweede plaats komt het ook allesbehalve aannemelijk voor dat de taliban na de eerste dreigbrief in 2019 en de tweede dreigbrief op 3 januari 2020 – die telkens niet enkel zijn vader, maar ook verzoeker en zijn broer J. viseerden en waarin zijn vader onmiddellijk werd bedreigd met de dood –, en vervolgens verschillende dreigtelefoons, geen enkele concrete actie tegen de familie zouden hebben ondernomen en toelieten dat zijn vader gewoon zijn werk verderzette gedurende nog ongeveer twee jaar. Dit geldt des te meer nu verzoeker, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, zelf aangaf dat de overheid weliswaar de macht had in zijn dorp, maar de taliban er 's nachts actief waren en er gemaskerd opereerden. Het komt terecht ongeloofwaardig voor dat de taliban, die volgens verzoeker nadrukkelijk zijn vader, hem en zijn broer viseerden en wilden doden en hiertoe ook de slagkracht hadden in hun dorp, gedurende al die tijd voor de machtsovername niets concreets ondernamen, ondanks het gegeven dat zijn vader weigerde hun instructies op te volgen. Deze vaststellingen maken terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen dreigbrieven en dreigtelefoons.

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen over de bedreigingen door de taliban waarheidsgetrouw, geloofwaardig en consistent zijn. Hij betoogt dat de dreigbrieven gedetailleerd en volledig waren, wat hen des te verontrustender maakte en hun geloofwaardigheid versterkte. Hij stelt gedetailleerd te hebben beschreven hoe zijn vader door de taliban werd bedreigd en dat de bedreigingen duidelijk en expliciet waren. Zo eisten de

taliban dat zijn vader zou stoppen met werken voor buitenlandse soldaten, op straffe van represailles, waaronder de dreiging met de dood voor zijn vader en diens zonen. Hij betoogt dat de wijze van overdracht van de bedreigingen ook significant is. Zo werden de dreigbrieven achtergelaten in de moskee en werden deze vervolgens door de imam overhandigd aan zijn grootvader. Hij betoogt dat deze traceerbaarheid de geloofwaardigheid van de bedreigingen verstrekt, nu ze werden overgedragen via een formeel en bekend kanaal binnen de gemeenschap. Hij stelt verder te hebben uitgelegd hoe zijn vader heeft gereageerd op de bedreigingen, met name door ze te melden bij het districtskantoor en ook bij zijn werkgever. Het is volgens hem belangrijk op te merken dat de werkgever van zijn vader niet concreet heeft gereageerd, wat heeft bijgedragen aan de onzekerheid en kwetsbaarheid van de familie. Nog benadrukt hij dat de familie twee dreigbrieven ontving, wat wijst op aanhoudende bedreigingen, en dat de tweede dreigbrief van januari 2020 specifiek hem en zijn broer vermeldt, wat volgens hem de ernst van de dreiging en kwetsbaarheid van de familie aanzienlijk heeft vergroot. Ten slotte wijst hij nog op de telefonische bedreigingen die zijn vader heeft ontvangen van de taliban en stelt hij dat dit een voortdurende en sluimerende dreiging vormde. Hij stelt dat deze telefoontjes evenzeer hebben bijgedragen aan de angst en onzekerheid die de familie ervaarde.

Ook met dit betoog komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen, zonder dat hij een concrete poging doet om de op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen of te weerleggen. Hiermee wordt op geen enkele wijze afbreuk gedaan aan het – terecht – vastgestelde ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen inzake de dreigbrieven en de dreigtelefoons, nu het volstrekt onaannemelijk is dat de taliban, die volgens verzoeker nadrukkelijk zijn vader, hem en zijn broer viseerden en wilden doden en hiertoe ook de slagkracht hadden in hun dorp, gedurende al die tijd voor de machtsvername niets concreets ondernamen, ondanks het gegeven dat zijn vader weigerde hun instructies op te volgen.

Dit maakt verder dat ook de hierop volgende huisbezoeken na de machtsvername en de ontvoering van verzoekers broer S. door de taliban niet geloofwaardig zijn, nu deze enkel maar verder voortbouwen op het ongeloofwaardig bevonden werk van zijn vader voor de Amerikanen na 2008 en de reeds ongeloofwaardig bevonden bedreigingen door de taliban omwille van dit voortgezette werk van zijn vader. Bovendien blinken verzoekers verklaringen ook inzake de verdwijning van zijn broer uit in vaagheid. Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast als volgt: *“Bovendien blijft u steken in hypotheses over de zogezegde verdwijning van uw broer [J.]. Immers u gevraagd alles te vertellen wat u weet over de verdwijning van uw broer, komt u niet verder dan te stellen dat hij in de namiddag vertrok van huis en niet meer terugkwam (CGVS, p. 17-18).”* Hiermee kan verzoeker bezwaarlijk alsnog overtuigen dat hij of zijn familieleden persoonlijk zouden worden gevisieerd door de taliban omwille van het vroegere werk van zijn vader.

Hieromtrent betoogt verzoeker nog dat zijn verklaringen essentiële informatie bevatten over de situatie en de verdwijning van zijn broer J. en de bedreigingen die zijn familie kreeg van de taliban, wat volgens hem de noodzaak ondersteunt van een grondig onderzoek naar deze verdwijning en de implementatie van beschermingsmaatregelen voor de familie, die reeds het doelwit was van de taliban omwille van het werk van zijn vader. Hij stelt zo te hebben uitgelegd dat zijn broer thuis was op het ogenblik van de verdwijning, maar zich onder een stapel hooi had verstopt. Hij wijst ook op de eerdere bedreigingen door de taliban tegenover de familie en stelt dat deze bleven aanhouden tegen zijn paternale oom. Dit toont volgens hem aan dat de familie constant in angst leefde als gevolg van de bedreigingen door de taliban. Hij stelt ook te hebben aangegeven dat zijn broer gedurende 9 maanden in de clandestiniteit heeft geleefd voordat hij is verdwenen, wat suggereert dat hij in gevaar verkeerde en zijn verdwijning niet vrijwillig was. Het feit dat niemand zijn broer nog heeft gezien sinds hij het huis verliet, versterkt volgens hem de zorgen over zijn lot. Hij merkt verder op dat zijn broer J. jonger is dan hem, ongeveer 16 jaar oud, wat zijn kwetsbaarheid vergroot en dat zijn familie tevergeefs heeft gewacht tot hij naar huis zou terugkeren. Hij wijst ten slotte op zijn verklaring dat zijn familie pas drie dagen later door zijn paternale oom op de hoogte werd gebracht van de verdwijning van zijn broer.

Ook ditmaal komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dat zijn broer tijdens de huiszoeken telkens thuis was maar zich verstopte, de twee keer onder een stapel hooi, dat ook zijn paternale oom verdere bedreigingen ontving, dat zijn broer 9 maanden ondergedoken leefde, dat hij vervolgens is verdwenen zonder dat iemand hem nog heeft gezien en dat zijn broer nog jong is. Hiermee kan verzoeker echter niet overtuigen dat hij concrete, precieze en aannemelijke informatie aanreikte die er alsnog op kan wijzen dat enig geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld, kwam verzoeker inzake de verdwijning van zijn broer ook niet verder dan te stellen dat hij in de namiddag vertrok en niet meer terugkwam. Hij kon evenmin zeggen naar waar zijn broer onderweg zou zijn geweest. Dit kan bezwaarlijk overtuigen, en al zeker niet gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen die overtuigend aantonen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

In zoverre verzoeker op de zitting nog betoogt dat zijn oom hem intussen vertelde dat zijn broer in september vorig jaar werd vermoord en dat zijn familie enkele dagen later verhuisde naar het districtscentrum, blijft dit verder bij blote beweringen en verzoeker slaagt er andermaal niet in om voldoende concrete en overtuigende

verklaringen over het lot van zijn broer naar voor te brengen. Immers gaf verzoeker eerder ook aan dat zijn broer ergens in oktober 2022 reeds vermist zou zijn geraakt. Het komt niet aannemelijk voor dat de taliban zijn broer zonder meer bijna één jaar gevangen zouden hebben gehouden om hem dan alsnog te vermoorden.

4.6.8. Verzoeker heeft aldus geen geloofwaardig vluchtrelaas waardoor een vervolging in het verleden niet aannemelijk wordt gemaakt. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zijn vader na 2008 nog steeds voor de Amerikanen zou hebben gewerkt en dat hij en zijn familieleden sinds 2019 zouden zijn bedreigd door de taliban omwille van dit werk van zijn vader en evenmin dat zijn broer J. zou zijn ontvoerd door de taliban.

4.6.9. Verzoeker benadrukt nog het gegeven dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft gewoond, waarvoor hij verwijst naar pagina 6 van het gehoorverslag van het CGVS. Een dergelijke verklaring kan echter op deze pagina niet worden teruggevonden. Vervolgens wijst hij op het gegeven dat hij slechts naar de derde klas ging en niet kan lezen of schrijven, waarvoor hij verwijst naar pagina 9 van het gehoorverslag van het CGVS. Ook deze verklaringen kunnen hier niet worden teruggevonden. Dit strookt ook niet met de verklaringen die hij wel aflegde op het CGVS, met name dat hij school liep tot de negende klas (gehoorverslag CGVS, p. 5). Waar hij vervolgens stelt dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont, verwijst hij vervolgens opnieuw naar een pagina in het gehoorverslag waar zulks niet kan worden gelezen. Dit alles doet afbreuk aan de ernst van verzoekers gehele kritiek inzake zijn *'bijzonderlijk kwetsbaar profiel'*, nu dit eerder lijkt te zijn overgenomen van een ander dossier en zonder dat de moeite werd genomen die concreet te betrekken op de situatie van verzoeker.

In alle geval, zelfs als rekening wordt gehouden met het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit een klein dorp, hij slechts tot de negende klas school liep, hij nog maar 17 jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan en het gegeven dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont, kan verzoeker niet overtuigen dat onrealistische verwachtingen van hem worden gesteld of dat zijn verklaringen te streng zijn beoordeeld.

Verzoeker was ten tijde van het gehoor op het CGVS reeds meerderjarig en hij gaf aan dat hij tot het negende jaar school heeft gelopen in Afghanistan. Aldus kan redelijkerwijs worden verwacht van hem dat hij in staat is voldoende nauwkeurige verklaringen af te leggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, en al zeker over de zaken die zich afspeelden in de jaren voor zijn vertrek toen hij reeds een zekere maturiteit had bereikt. Op basis van het door verzoeker voorgehouden profiel ziet de Raad geen concrete redenen waarom hij hiertoe niet in staat kon worden geacht. Er blijkt ook niet dat er zich tijdens het gehoor concrete problemen stelden. Evenmin blijkt dat verzoeker om reden van stress of druk niet op rustige en serene wijze zijn verhaal heeft kunnen doen. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker herhaaldelijk open vragen werden gesteld, die hem toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Zijn rechten werden dus gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in om de gedane vaststellingen inzake zijn verklaringen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers verklaringen worden ook niet zozeer in twijfel getrokken omdat deze onvoldoende spontaan of gestructureerd waren, maar omwille van zijn zeer gebrekkige kennis over het werk van zijn vader na 2008 en het volstrekt onaannemelijk karakter van zijn verklaringen inzake de bedreigingen. Rekening houdend met het profiel van verzoeker en zijn leeftijd van 17 jaar toen hij vertrok uit Afghanistan mochten van hem wel degelijk meer concrete, doorleefde en overtuigende verklaringen inzake dit latere werk van zijn vader en de hieruit volgende problemen worden verwacht.

4.6.10. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.6.12. Verzoeker voert daarnaast aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.6.13. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *'geldende normen'* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer *'soepele'* bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban

niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *“Afghanistan - taliban's impact on the population”*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban's impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *“verwesterd”* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.14. Verzoeker laat in casu na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het verwijzen naar zijn jonge leeftijd en naar zijn verblijf van intussen ruim 2 jaar in Europa alsook naar algemene landeninformatie maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens 17 jaar oud was toen hij ongeveer één maand na de machtsovername door de taliban uit Afghanistan vertrok, waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa/België kwam. Hij verklaart dat hij er school liep en naar de moskee ging (gehoor CGVS, p. 5-6), waardoor redelijkerwijze ook kan worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of niet langer voldoende is vertrouwd met de plaatselijke gebruiken en normen.

De loutere duur van zijn verblijf in België is, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden

aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Waar verzoeker verwijst naar een westerse haar- en kledingstijl, zonder dit trouwens concreet aan te tonen, maakt hij ook niet aannemelijk dat zijn westerse stijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse stijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals het dragen van westerse kledij en zijn haardracht, dient te worden opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hij beperkt zich tot blote beweringen dat zijn gedrag en waarden tijdens zijn verblijf in Europa aanzienlijk zijn veranderd, dat hij alle religies in België respecteert en samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht, dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en normen, maar slaagt er niet in om dit met concrete bewijsstukken te onderbouwen en met meer doorleefde verklaringen concreet te maken.

Ook waar hij voorhoudt dat hij een openbaar Facebook profiel heeft, wat hij evenmin concreet aantoon net zomin trouwens als dat iemand in Afghanistan hiervan kennis heeft, kan verzoeker nog niet overtuigen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk zal worden geïdendeert omwille van een gewijzigde politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

In zoverre hij verder benadrukt afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie Baghlan alsook dat deze provincie heel zwaar door conflict wordt getroffen, kan de Raad verder slechts vaststellen dat verzoeker integendeel verklaarde zijn hele leven in de provincie Nangarhar te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 5) waardoor dit betoog niet dienstig is.

Verzoeker kan verder niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïdendeert, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als ongelovige of als afvallige te worden gezien bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' of afvallige zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitische moslim beschrijft (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geveiseerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geveiseerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De Raad merkt nog op dat uit een artikel waarin melding wordt gemaakt van één interview dat een woordvoerder van de taliban in augustus 2021 gaf aan een Oostenrijkse krant, bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan en inzake zijn vermeende verwestering, wijst de Raad er ten slotte op dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de huidige situatie in Afghanistan en des-gevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In casu is de Raad verder van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken.

4.6.15. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele

beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden.

en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad is nog van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven

als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burger-doden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheids-incidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet aantoont. De verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt zo dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vlucht-motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

In zoverre verzoeker daarnaast de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.10. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.11. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS